

บทที่ 1

โลกอุบัติขึ้นมาได้อย่างไร

ชีวิตเกิดได้อย่างไร

โลกเกิดจากสะเก็ดที่หลุดออกไปจากดวงอาทิตย์ ซึ่งร้อนจัดและหมุนรอบตัวตลอดเวลา เมื่อสะเก็ดหลุดออกไป โลกก็จะหมุนรอบตัวเอง เริ่มแรกจะร้อนจัด ต่อมาค่อยๆ เย็นลง

โลกประกอบด้วย 4 ธาตุ คือ ของแข็ง (ดิน) ของเหลว (น้ำ) ก๊าซ (ลม) ความร้อนหรืออุณหภูมิจึงผ่านไปเป็นหมื่นๆ ล้านปี โลกจึงเย็นลง ธาตุทั้งสี่ทำปฏิกิริยากันไปมาจนถึงเวลาพอเหมาะ จึงเกิด “เซลล์ชีวิต” เซลล์แรกเกิดในน้ำ ต่อมาเซลล์มีการปรุงแต่งรวมตัวกันไปกันมาเกิดเป็นพืชชั้นต่ำและสูงขึ้นๆจนเป็นต้นไม้ บางส่วนปรุงแต่งเกิดเป็นสัตว์ตัวน้ำ ต่อมาครั้งบึกครั้งน้ำแล้วจึงวิวัฒนาการเป็นสัตว์บกและสัตว์น้ำ เมื่อตายก็กลายเป็นปุ๋ยให้พืชพันธุ์ธัญญาหารได้รับเป็นอาหาร เมื่อคนหรือสัตว์กินพืชพันธุ์ธัญญาหารเข้าไป จึงเจริญเติบโตสืบพันธุ์ต่อไป คนหายใจออกเป็นก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ซึ่งออกไปเป็นอาหารของพืช ส่วนพืชก็คายเอาก๊าซออกซิเจนออกมาให้คนได้อากาศหายใจ

คนกินทั้งพืชและสัตว์ แล้วก็ถ่ายของเสียลงสู่พื้นดิน กลายเป็นอาหารให้พืชได้รับต่อไป มันจะหมุนเวียนอยู่อย่างนี้ไม่มีที่สิ้นสุด

ขอได้โปรดทราบไว้ด้วยว่า คำอธิบายดังกล่าวนี้ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงอธิบายไว้กว่า 2,500 ปีมาแล้ว โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือวิทยาศาสตร์อย่างใดเลย แต่นักวิทยาศาสตร์เพิ่งจะได้อธิบายไว้เมื่อไม่กี่ร้อยปีมานี้เอง

ดังนั้น เมื่อพิจารณาให้ถ่องแท้แล้ว จะเห็นได้ดังนี้คือ

1. ทุกอย่างในโลกนี้ไม่มีความเป็นตัวตนอะไรของเราเลย คือเป็น “อนัตตา” ซึ่งไม่ใช่ “อัตตา” จึงไม่ควรยึดมั่นถือมั่นจนเกินไป ทำให้เสียสุขภาพ

2. ทุกอย่างในโลกนี้หมุนเวียนตลอดเวลา (dynamic) ไม่คงที่ (static) เรียกว่าเป็น “อนิจจัง” คือ “เกิด” และ “ดับ” และก็จะ “เกิดดับๆ” อยู่เรื่อยไปไม่สิ้นสุด คือไม่มีอะไรเที่ยงแท้

3. สภาวะดังกล่าวในข้อ 1 และ 2 จึงเป็นสภาพของ “ทุกข์” คือเป็นทุกข์ (ทุกข์ แปลว่า ยาก และขมะ แปลว่า ทน) รวมความแปลว่า ทนได้ยาก ส่วนสุข มีความหมายว่า ทนได้ง่าย คือ ต้องทนเหมือนกัน แต่ทนน้อยกว่าทุกข์นั่นเอง

ดังนั้น ความหมายของ “สุข” ที่แท้จริงก็คือ ต้อง “ทน” ด้วยกันทั้งนั้น ยกตัวอย่างเช่น เราเที่ยวเรากินอาหารอย่างดี ต้มสุรยาเมา ถ้าทำอยู่เรื่อยๆเราก็คงทนไม่ไหว เรียกว่ามันก็เป็นทุกข์อยู่นั่นเอง หากแต่ว่าเป็นการทนที่ง่ายกว่า

ก็เพราะว่ามันไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตนอะไรของเรา เราจึงควบคุมมันไม่ได้ เราไม่สามารถสั่งไม่ให้มันเจ็บ ไม่ให้แก่ ไม่ให้ตาย ไม่ให้ทุกข์ เราสั่งไม่ได้ นี่แหละที่ว่ามันไม่ใช่ตัวตนของเรา หากแต่เป็นเรื่องสมมติชั่วคราวทั้งสิ้น แต่ถ้ามันเป็น

ของเราแล้ว เราก็ต้องสั่งมันได้สิว่า ไม่ให้แก่ ไม่ให้เจ็บ แต่เราสั่งมันไม่ได้ และ
จะทักทักเออว่ามันเป็นของกู หรือของเราได้อย่างไรเล่า

เมื่อทราบอย่างนี้แล้ว จึงพึงระลึกเสมอว่า จงอย่ายึดมั่นถือมั่นว่า “ตัวกู
หรือของกู” ไม่มีอะไรเป็นของเราเลย ในที่สุดก็กลายเป็นดิน น้ำ ลม ไฟ ด้วยกัน
ทั้งนั้น

ดังนั้น พุทธวจนะที่ว่า “นตฺถิ สนฺติปริ สุขํ” แปลว่า “สุขอื่นใดยิ่งกว่า
ความสงบเป็นไม่มี” จึงเป็นคำกล่าวที่ถูกต้องตามธรรมชาติแห่งความเป็นจริง
ที่เที่ยงไม่ได้

